

Джерело

Клебанський інформаційний вісник
Будинку культури та сільської бібліотеки - філії

2008 Травень - червень № 2(2)

Зупинись,
прислухайся на мить –
Кричать з вогню
і мати, і дитина:
Хай буде мир!
Хай більше не горить
У пеклі війн
твоє життя, людино!

«Ніхто не забутий, ніщо не забуто»

під такою назвою проходив урочистий мітинг, присвячений 63-ім роковинам Великої Вітчизняної війни в нашому селі.

Зібралися ветерани війни, учасники бойових дій, вдови, молодь, діти. Працівниками Будинку культури та учнями школи було підготовлено тематичний концерт, з вітальним словом виступив сільський голова **Халаман Петро Михайлович**.

Після покладання квітів до пам'ятного меморіалу сільський голова запросив ветеранів на святковий обід, який приготували в шкільній їдальні. Він був організований у вигляді святкового вогнику, який проводила зав. бібліотекою **Костюк Галина Митрофанівна**. Виступали ветерани, ділилися своїми спогадами про минуле – **Нечипорук Олександр Ілліч**, **Дудник Серафим Капітонович**. Присутніх привітали учні школи **Соловей Олена**, **Вавилова Анастасія**, **Дерун Юлія**. Незабутньо прозвучали пісні воєнних років, які озвучили учасники художньої самодіяльності **Івах Петро Мартіянович**, **Костюк Євгена Зіновіївна** та директор Будинку культури **Якубчак Галина Іванівна**.

З неймовірною любов'ю і повагою керівник літературно-мистецького клубу «Джерело» **Бегас Наталія Самуїлівна** прочитала свій вірш, присвячений ветеранам «От і знову розкішно сади зацвіли»:

От і знову розкішно сади зацвіли,
Знов весна завітала в село,
Посивілі солдати на мітинг зійшлись,
Та все менше з роками стає їх число.

Пролітають роки, як ключі журавлині,
І все даліше від нас та жахлива війна,
Але пам'ять зове, ніби дзвони Хатині,
І ваш подвиг святий буде жити в віках.

Ви піднялись стіною проти вражої сили,
Увесь світ заслонили своїми грудьми.
Так багато тоді до тієї весни не дожили,
Але всім перемогу святу принесли.

Хай ніколи таке не повернеться знову!
Хай ніхто і ніколи не знає війни!
Вічна пам'ять усім, хто кував Перемогу,
Хто уже не дійшов до цієї весни.

Ну, а Вам, дорогі ветерани,
Хто пройшов гартування в горнилі війни,
Щиро зичу здоров'я й наснаги,
Щоб Господь Вас на світі ще довго хранив.

Щоб Вам радість приносили діти і внуки,
Щоб ще й правнуків Ви подружили,
Дай Вам, Боже, ще довгі роки
Жити в щасті, здоров'ї і мирі.

«Ти, пісне, мій родинний оберіг»

Село наше славиться землями родючими, садами квітучими, ставками блакитними та найбільший його скарб – чудові, працьовиті люди з поетичними душами.

Творчий вечір «Ти, пісне, мій родинний оберіг», присвячений сім'ї Кучеренків, відбувся в районному Будинку культури 16 травня цього року. Творчість, духовність, взаємоповага і любов нерозривно переплелись в цій родині.

Катерина Василівна прекрасний педагог, чудовий організатор, громадський діяч, депутат сільської ради. Вона ще й гарно співає і передала свій талант своїм донькам – Валентині, Олені та внуку Олександрю.

Валентина працює в Будинку культури художнім керівником та очолює зразковий танцювальний колектив «Променистий». Олена – солістка ансамблю пісні і танцю

Міністерства Внутрішніх Справ України. Вона до того ж наділена поетичним талантом, пише вірші, пісні, гуморески, які виконуються на районних, обласних та республіканських сценах. До речі, на вечорі відбулася презентація першої поетичної збірки Олени «Я дихаю повітрям рідної землі.».

Щиру любов та захоплення слухачів викликали пісні у виконанні дуету сестер Олени та Валентини. Окрасою вечора були виступи зразкового танцювального колективу «Променистий» та народного хореографічного колективу «Намісто» Тульчинського училища культури.

З щирою любов'ю зустрічали глядачі виступ Олександра Яковлева, який наділений багатьма талантами: у 2007 році він став переможцем обласного конкурсу «Людина року» в номінації «Юний талант» із занесенням на обласну дошку Пошани.

Були в той вечір численні слова вітань: від голови Тульчинської райдержадміністрації Новіцького Олега Анатолійовича, заступника районної ради Паламаря Олександра Степановича, начальника відділу культури і туризму райдержадміністрації Макодзеби Олександра Ілліча, голови постійної комісії районної ради з питань освіти, культури, духовного відродження, спорту, туризму та роботи з молоддю Фолюшняк Євгенії Василівни, сільського голови Халамана Петра Михайловича та колег по роботі.

Ми, клеманці, гордимось, що у нас народжуються такі талановиті і працьовиті люди, які люблять своє рідне село, свій край, його мову і вносять свій вклад в збереження і збагачення духовної скарбниці нашого народу.

Поетична сторінка

Із збірки поетеси-землячки Олени Кулакевич
(Кучеренко) «Я дихаю повітрям рідної землі...».

Я дихаю повітрям рідної землі

Я дихаю повітрям рідної землі!
На повні груди сили набираю,
Я воду черпаю з криниці - випиваю...
І відпускаю всі свої жалі.
Я дихаю повітрям рідної землі!
Радію серцем за рожево-білий цвіт,
Тріпочу з вербами од вітру весняного,
А вийду з хати на протоптану дорогу –
Вдивляюся у неосяжний світ.
І знов радію серцем за рожевий цвіт,
Лечу у синє небо з журавлями
І босоніж ступаю у росу,
Зронивши невблаганну сльозу,
Перемовляюся з широкими ланами.
І знов лечу у небо з журавлями.
Я дихаю повітрям рідної землі.
Я дихаю повітрям рідної
землі!

Слово українське

Слово українське! Прадавнє, дідівське!
По росі ходило в давнину
І влітало звуки у вінок барвистий,
В райдугу словесну та ряну.
А тебе ж топтали, у кайдани брали.
І до страти на майдан вели.
Каменем болючим в ямі закидали,
Різали... А вбити – не змогли!
Як ти, наша мово, матінко – осново?
Ще в тортурях, а душа жива!
І біжать по світу українські діти –
Милі та привітні слова.
Скільки «чужозему» ще у нашім домі!
«Змовкни!» - українському кричать.
І хапає туга серце в непритомі:
«Та чого брати мої мовчать?!»
Слово українське! Прадавнє, дідівське!
Вічність не поборе часу плин.
Той, хто не бажає, звісно, не признає
Свого роду – племені, свій тин.
Не кориться, люди! Не здавайся, слово!
Все життя й до скону «зі своїм» ідїть.
Не здавайтесь долі, не бийте поклону
І сусїда також схаменїть.
Є у нас ще віра у Небесну силу,
У букви-намисто, в прощення слова...
Вдалась твоя доля кривава, терниста,
Та ти, моя мово, одвічна! Жива!

Берегине – Мату!

Берегине – Мати! Земле сивочола!
Вся твоя окраса – то сади довкола,
То рілля безмежна з хлібом золотавим,
То широкі межі, луки і отави,
То степи безкраї і рови глибокі,
Вітру тихий стогін, гори крутобокї.
Є іще чимало дивностей у тебе:
Вежі та палаци, храми аж до неба.
Головне ж – то люди: мудрі, хлібосольні,
Піснено багаті і серцями вольні.
Я ж тобі доземно, Матінко, вклоняюсь,
За життя – дарунок у священнім краю!

А колодязь душу має

На краю села та при дорозі
Билася вода із-під землі.
Збудували люди там колодязь,
Щебетали радо птиці
На мальованій криниці,
І раділи йому старші та малі.
Подалось життя на кращі села,
Діти - в місто, а батьків – нема...
На стовпі лиш галка невесела...
А колодязь не здається –
Струменем об камінь б'ється,
Серце вириває, та дарма...
Заглядають зорі йому в очі,
Сїють гомін велетні-дуби,
Напоїв би він і Вас охоче,
Та ніхто не йде до нього,
До колодязя старого,
Висихає він, міліє від журби.
А колодязь душу має!
Джерело дзвенить-співає.
А колодязь щиро просить:
«Ну приходьте, люди, в гості,
Пригощайтеся водою щедродайною, живою!»
Здалеку вертався подорожній,
Мучився, від спраги потерпав,
А колодязь: «Я ще не порожній!»
Умивався той водою
І джерельною й святою,
І будинок біля нього збудував.
Бо колодязь душу має!
Джерело дзвенить, співає.

Матусі

Мамині очі – ласкаві, привітні,
 Мамині очі – сонечко в квітні!
 Мамине серце – добре, гаряче.
 Мамине серце – щире та вдячне.
 Мамине серце – ніжне, мов квіти,
 Мамине слово може зігріти.
 То ж, залишайся назавжди такою –
 Лагідною, весняною!

Ось і засміявся день...

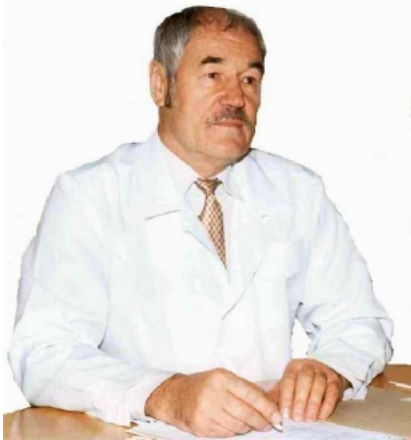
Ось і засміявся день першовесняно!
 Притулившись вісткою з небес,
 До життя мого, що за парканом
 Зачинив хтось, давши в руки хрест.
 Ось і засміявся день сонцещасливо!
 Легко, весело душі, аж до плачу.
 І я сміюсь, бо в серці маю диво,
 Крила розправляю і у даль лечу...
 Знаю: просто так нічого не буває,
 Треба цвіт – майбутнє заслужить.
 Часом вистраждати все, що навпіл крає,
 В муках вимолити щастя свого мить.
 Я благаю прощення у мрії,
 Ти ж слізьми збігала по щоках...,
 ти ж плекала кожен день надії,
 Я ж – здалась, повіривши у крах.
 Вичерпаю з долі жменями отраву,
 Виведу із поля весь гіркополин.
 Скоро, скоро... урожай на славу
 Зберемо, а то ще й не один...
 Мені б нетлінну правду передати:
 «Світ любов'ю обійнять – не гріх»...
 Посаджу в колиску й буду колихати
 І кохання наше, й нашу віру,
 І дитячий сміх!

Ти – людина!

У глибині віків, у глибині життя,
 Ще у прадавнім дні змагалась наша віра.
 Між язиків вогню розплакане дитя,
 Та схрещені мечі, земля криваво-сіра...
 Над прірвами той гул,
 Над прірвами той лет.
 Він зойком нелюдським
 Прорвався крізь задуму.
 Людино! Ти сховай назавше свій багнет,
 Бо звисочить курган із болю та із суму.
 Там, на пекучім тлі,
 Там, у пекучім злі,
 Порізана вся правда на частки умирущі.
 Людино! Ти не смій бруднитись в тій золі!
 Не загуби себе в брехливій, чорній гущі.
 Хіба ж у тому сенс?
 Хіба не все одно, якому Богу молишся,
 Припавши на коліна?
 Перетерпи грозу і одчини вікно,
 Бо істина одна, бо ти –
 людина!

Іздалеку вертаюся додому

Іздалеку вертаюся додому,
 Перебираючи у пам'яті роки,
 Та каюся, та каюся у тому,
 Що не зумів, що не хотів
 І думав навпаки.
 Мовляв, осяду у великому міжлюдді,
 У густоті очей, подій думок...
 І буду панувати, та на блюді
 Ніхто не ніс мені те благо:
 Ні чорт, ні доля, а ні сам Пророк.
 Пробач, смородино, що був я так далеко,
 Коли ти пагони пускала і цвіла.
 Пробач, мій ясеню, що у липневу спеку
 Не напоїв тебе водою з джерела.
 І ти, горобчику! Не сердься зльодяніло!
 Я бачу: лапки понівечила зима...
 Простіть усі! За те, що не боліло.
 Дає нам доля «старт» і ми – за діло.
 А ось уже і «фінішна пряма».
 Не виправдовуюсь ні краплі перед вами.
 Та як мені загладити вину?
 Бував, де хочеш, мандрював світами,
 Любив чуже, забувши рідні храми,
 І не збагнув свою вину.
 Нема мені тепер куди спішити...
 Вже сивина на скроні – білий сніг.
 Аби успіть лишень пожити
 І передасть онукам, залишити
 Твою красу, мій краю –
 Вічний оберіг!

Анатолій Никифорович Костюк

Кандидат медичних наук, лікар вищої категорії,
автор поліфункціональних зовнішніх фіксаторів,
завідуючий відділом експериментального виробництва Інституту травматології та ортопедії Академії медичних наук України

**ВИДАТНІ
ЗЕМЛЯКИ**

Народився 8 квітня 1939 року в с. Клебань Тульчинського району південно-західного краю Вінниччини у сім'ї селян-хліборобів. Закінчивши в тяжкі повоєнні роки навчання в школі, три роки працював прохідником на шахті Ново - Моспіно на Донеччині. Працюючи перші роки на шахті юнак мріяв стати інженером. Але каліцтво та смерть друзів, свідком яких він став на шахті, призвели до переоцінки цінностей і вибору професії лікаря - хірурга, такої необхідної для людей.

У 1965 році закінчив лікувальний факультет Київського медичного інституту. Через відсутність достатньої кількості лікарів у Збройних Силах СРСР був направлений на службу в армію. Лікарську практику розпочав загальним хірургом, біля 10 років був начальником загально-хірургічного відділення шпиталу.

Лікування важких, в першу чергу поєднаних травм, викликало у військового хірурга потребу в отриманні нової спеціалізації - ортопеда-травматолога. Навчання у Військово-медичній Академії, Центральному Інституті Травматології та Ортопедії ім. Пріорова, НДІ Г.А. Ілізарова дозволило оволодіти методиками консервативного та оперативного лікування переломів кісток.

Анатолій Костюк один з перших на терені колишнього СРСР розробив апарати на основі стержнів для лікування переломів довгих кісток. Апарати Костюка дозволяють успішно лікувати найскладніші переломи при поєднаній травмі та множинних переломах (вогнепальні і відкриті), навіть при наявності значних дефектів м'яких тканин і кістки.

Дані апарати не мають альтернативи при заміщенні дефектів кісток, особливо в умовах кістково-гнійної інфекції, відрізняється від існуючих аналогів високою надійністю фіксації, простотою очевидної дозованої репозиції, універсальністю застосування, зручністю для хворого та медперсоналу, мінімальною травматичністю операції і малогабаритністю, що дозволяє досягти позитивних результатів при лікуванні найскладніших пацієнтів. Оригінальність апаратів захищена авторськими свідоцтвами і патентами України. На думку провідних фахівців України, на сьогодні зовнішні фіксатори Костюка є найкращими серед вітчизняних і зарубіжних аналогів. Анатолій Костюк проводить активну наукову діяльність. Має 61 опубліковану наукову працю, 4 авторські свідоцтва та 12 патентів України.

Під час служби в збройних силах нагороджений медалями та орденом „Знак Пошани”.

На сьогодні апаратами Костюка прооперовано більше тисячі хворих як в Україні, так і в Росії.

Однак,вилікувати хворого може тільки лікар, апарати йому лише допомагають. Перерахувати всіх пацієнтів Анатолія Костюка не можливо, хоча про кожного він може розповісти і декілька років потому.

„...Восхищаемся талантом, мастерством золотых рук - настоящего хирурга от Бога”.

(Борисоглебские, 2003г., г. Томск, Россия).

“...Серед вітчизняних і зарубіжних аналогів універсальні, поліфункціональні стержньові КДА Костюка (біля 11 моделей), вдосконалені та розроблені в УкрНДІТО, на мій погляд, є методикою вибору лікування складних переломів довгих кісток, особливо відкритих і вогнепальних. Вони незначної ваги і, при мінімальній травмі під час операції, надійно фіксують переломи будь-якої локалізації, дозволяють закрито управляти уламками під час зрощення і не обтяжують хворого, рухи в суміжних суглобах можливі з перших днів після операції.”

Професор Г.В.Гайко

“...Апарати А.Н.Костюка сьогодні є найкращими серед вітчизняних і закордонних аналогів. Багаторічний досвід їх застосування в дитячій ортопедії та травматології підтверджує їх ефективність і доцільність широкого впровадження в практику міських та обласних ортопедо - травматологічних клінік України.”

Професор А.П.Крись-Пугач

З детальнішою інформацією про апарати Костюка можна ознайомитись на сайті:

<http://www.kostyuk-c.kiev.ua/index-1.htm> Травматологія - ортопедія, остеосинтез. Апарати зовнішньої фіксації Костюка для остеосинтезу довгих кісток.

ТРАВМАТОЛОГИ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ЛІКАРНІ ПРОВЕЛИ ОПЕРАЦІЮ З ДОПОМОГОЮ АПАРАТА ЗОВНІШНЬОЇ ФІКСАЦІЇ КОСТЮКА

Цими днями лікарі ортопедо-травматологічного відділення Рівненської обласної клінічної лікарні вперше застосували у своїй практиці метод закритого черезкісткового остеосинтезу стержневими апаратами зовнішньої фіксації Костюка. Вони провели операцію під

керівництвом завідувача відділу науково-дослідного виробництва Київського інституту ортопедії та травматології АМН України, к.м.н. Анатолія Костюка (автора методу), який прибув до Рівного на їхнє запрошення. Як розповів завідувач ортопедо-травматологічного відділення РОКЛ Борис Денисюк, до них постувила тяжка пацієнтка, яка отримала складні травми внаслідок ДТП. Вона мала множинні переломи, а саме: переломи двох стегон, подвійні переломи кісток гомілки та передпліччя. До того ж, на двох травмованих сегментах (на гомілці і стегні) вони були відкритими. Отож рівненські фахівці дійшли думки, що в даному випадку найоптимальнішим буде застосування саме апарата зовнішньої фіксації Костюка, який дозволяє одночасно виконувати оперативні втручання на кількох сегментах. Щоб операція пройшла швидше і безболісніше для пацієнтки, вони звернулися за допомогою до автора даного апарата. Втім, Анатолій Костюк зауважив, що наші лікарі й самі чудово впоралися із завданням і надали хворій висококваліфіковану медичну допомогу. Протягом чотирьох годин дві бригади лікарів (травматологи Борис Денисюк, Юрій Каштан, Володимир Златів, Віктор Касянчук; анестезіологічне знеболення забезпечували лікарі-анестезіологи Андрій Ковбасюк та Ігор Вельський) під керівництвом Анатолія Костюка успішно провели операції на трьох травмованих сегментах.

- Сьогодні все частіше нам трапляються пацієнти з тяжкими політравмами, які в більшості випадків спіткали їх внаслідок ДТП, - каже Борис Денисюк. - На жаль, аналізуючи минулий рік, можемо сказати, що на Рівненщині кількість травматизму, в тому числі й дорожньо-транспортного, зросла до понад 62 тисяч випадків. Отож сьогодні ми думаємо над тим, як можна краще допомогти травмованим хворим, більшість з яких локалізуються саме у нашому відділенні. Ми використовуємо багато методів оперативного лікування. До слова, з методикою Анатолія Костюка наші лікарі знайомі вже давно, але, на жаль, раніше не мали можливості випробувати її через відсутність апарата. Як обласний травматолог, вважаю, що даний метод мають взяти на озброєння всі травматологи області, а адміністраціям лікувальних закладів варто подумати про те, як закупити апарати зовнішньої фіксації Костюка.

Анатолій Костюк озвучив прикрі статистичні дані про те, що на відміну від Західної Європи і США, де внаслідок кожних ста випадків ДТП гине 1,4-1,6 людей, в Україні помирають 16-18 осіб. Щороку в нашій країні через ДТП гине понад 5 тисяч людей, а понад 11 тисяч – залишаються інвалідами. Причому рік у рік показники зростають.

- І причина цього не в тому, що наші фахівці недостатньо кваліфіковані, а в тому, що в них немає достатньо засобів для порятунку пацієнтів, - сказав Анатолій Никифорович.

- Наші лікарі - люди працьовиті і висококваліфіковані, - доповнює Борис Денисюк. - За статичними даними, Рівненщина за кількістю виконаних оперативних втручань посідає 4-5 місце після таких великих центрів, як Київ, Харків і Донецьк. Травматологи області знають свою справу і стараються надавати відповідну допомогу пацієнтам. Але їм вкрай потрібне необхідне оснащення і допомога держави.

<http://likar.org.ua/content/view/6287/2/lang.ru/> **Likar.Org.Ua – Ваш медичний помічник**

Джерело

Травень - червень 2008 року

Відповідальна за випуск, підбір матеріалів –

Галина Костюк, зав. Клебанською бібліотекою-філією

Редактор – Раїса Пономарьова

Комп'ютерний набір – Ірина Килимник, студентка – практикантка

Вінницького факультету менеджменту і бізнесу КУК

Світлина – Галина Костюк

Наша адреса:

вул. Радянська, 22

с. Клебань Вінницької обл.

23660

8 - 0975212479